

disse Angivelser i § 119 ere en Fordel ved Lovforslaget.

Der blev dernæst af en æret Taler (Luzen) gjort nogle Bemærkninger om Skipperens Ansvar for Navigationen, navnlig om det uheldige i i Lovforslaget at faa Bestemmelser ind om Skipperens Forhold til Løbsen, særlig hans Forhold til Tvangsløbsen. Jeg skal for det første bemærke, at dette Spørgsmaal om, hvorvidt der skulde gælde noget særegent om Skipperens Ansvar, naar han har Tvangsløds om Bord, har overordentlig ringe Betydning her i Danmark, fordi der her saa godt som ingen Steder er Tvangsløds i dette Ords egentlige Betydning; saadanne findes meget faa Steder, ved enkelte mindre Havne og Farvande, og spille for saa vidt en ganske overordentlig underordnet Rolle. Men hvad Skipperens Forhold til Løbsen angaar, og saaledes ogsaa til Tvangsløbsen, er det Lovforslagets Mening — og det forekommer mig ikke, at der behøves at siges videre om det, for det fremgaar tydeligt af Bestemmelserne — at Skipperen har Ansvaret for Sejladsen, og at Løbsen kun er hans Hjælper, hvoraf blandt andet ogsaa følger, at Skipperen ikke er ubetinget pligtig at rette sig efter Løbsens Anvisninger, naar han selv skønner, at de ere urigtige. Og naar Lovforslaget ikke stiller Tvangsløbsen anderledes end den almindelige Løds, er det begrundet derpaa, at man gaar ud fra, at Tvangsløbsen ikke er Herre om Bord, men kun Skipperens Raadgiver. Forholdet bliver altsaa noget anderledes end paa de Steder, hvor man opfatter Forholdet saaledes, at Tvangsløbsen tager Kommandoen om Bord, men det forekommer mig, at det fremgaar temmelig tydeligt af Lovforslagets Bestemmelser, at Forholdet er det, at Skipperen har det egentlige Ansvar, og Løbsen kun er hans Raadgiver. Men nærmere tror jeg heller ikke, at det er muligt at angive Forholdet mellem dem. Det lader sig ikke ved Regler i Loven afgøre, i hvilke Tilfælde Skipperen ansvarsfrit kan følge Løbsens Raad, og i hvilke Tilfælde han ikke kan gøre det. Det maa bero paa, hvor øjenfyndigt det har været for ham, at det, Løbsen foretog sig, var galt o. s. v. Jeg tror ikke, der lader sig give almindelige Bestemmelser, i Loven derom.

Ligeledes tror jeg heller ikke, det lader sig gøre at give Skipperen en nærmere bestemt Ret, naar det drejer sig om Opholdelsen af hans Forpligtelser, end den, Loven indeholder. Naar det i § 26 siges, at han skal paase, at Skibet er sødygtigt ved Afrejsen, menes for det første hermed kun, at han er ansvarlig for, hvad der ved en almin-

delig Undersøgelse i saa Henseende kunde ses, ikke absolut ansvarlig for Sødygtigheden, saaledes at det gaar ud over ham ubetinget, naar der skulde vise sig en eller anden Mangel, men kun for saa vidt Sødygtigheden har kunnet prøves ved en almindelig Undersøgelse. Nærmere Regler tror jeg ikke, der kan gives. Skipperen er jo naturligvis i mange Henseender afhængig af Kederen. Det kan ikke være andet. Kederen er den, i hvis Brød han er, og Kederen er den, som kan affedige ham, naar han er misfornøjet med ham, og saaledes berøbe ham hans Stilling. Det kan aldrig forandres, at Skipperen saaledes i mange Henseender er afhængig af Kederen. Men paa den anden Side er det nødvendigt, at Loven maa fastholde, at Skipperen er Varetager af samtlige deres Tare, som ere interesserede i Sejladsen, saaledes ogsaa af Ladnings-ejerenes Tare og naturligvis ogsaa Besætningens; for saa vidt angaar deres Liv og Lemmer. Der kan altsaa Loven ganske vist give Skipperen visse Rettheder, men den kan aldrig forhindre, at Kederen, hvis han finder, at en Skipper i saa Henseende stiller for store Fordringer, gør ham for meget Bryderi, affediger ham. Derfor tror jeg ikke, at det her er muligt at komme Sagen nærmere, end Lovforslaget har gjort; At give Skipperen en saadan absolut selvstændig Stilling over for Kederen er umuligt; for, som sagt, man kan ikke komme fra, at Kederen kan sige: naar jeg ikke synes om den Skipper, tager jeg en anden.

Jeg maa saaledes haabe, at Tinget vil i Henhold til de Betragtninger, der ere komne frem fra alle Sider, lade sig det være magtpaaliggende at fremme denne Sag, fremme den saaledes, at man paa den ene Side ikke er bunden til at antage noget, som man anser for urigtigt hverken i den ene eller den anden Henseende, men paa den anden Side saaledes, at man tager i Betragtning, at naar man vil opnaa den Fordel, som ligger i Ensartetheden i de 3 Landes Ret paa dette Punkt, maa man udvise Resignation og være varsom, saaledes at man altsaa nødig skrider til Endringer paa de Punkter, hvor de kunde have Betydning for det internationale Forhold og heller ikke uden Grund foretager Endringer paa andre Punkter. Det er altsaa vel paa den ene Side frit at stille Endringsforslag, men paa den anden Side er det ogsaa frit for Tingets Flertal at kritisere disse Endringsforslag og lade være med at vedtage dem, hvis det finder, at der ikke ser vundet noget væsentligt derved.